

Femeia dintre două anotimpuri

AlbAtros

Sunt eu
femeia fără anotimp
un grăunte de nisip
din vara care trece,
luat de-un vânt
uneori lin,
alteori puternic,
și dus în toamnă.

Sunt trecerea verii
în toamna plină de arome,
sunt strugurele
copt dar nu atât de bine,
încât să fie rupt
din corzile din vie
să devină must.

Sunt gândul
verii care trece
și melancolia toamnei
care vine...

Prin soare
și-n căderi de frunze
am crescut
pictând și fredonând trecerea
dintre anotimpuri...

Glasul meu
e-un șuierat de vânt
prin harpa
dintre cele doua anotimpuri,
reluând acelaș cânt
un fel de simfonie
dintre anotimpul cald
și cel tomnatic
plin de neprevăzut.

Sunt o-nșiruire de stări
ce se schimbă
pas cu pas, precum frunza
când o adie vântul
îngălbenind încet încet...